

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/573/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209441
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209441.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Františka Dulačku v právnej veci navrhovateľa: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, P.O.BOX 70, Bratislava, IČO: 36 857 033, proti odporcovi: J. M., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom R. XXX, o zaplatenie 37,11 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 10C/149/2012-38 zo dňa 6. novembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým v zostávajúcej časti návrh navrhovateľa zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Výroku, ktorým okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 37,11 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z tejto dlžnej sumy za čas od 03.06.2011 do zaplatenia, **s a n e d o t ý k a .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 37,11 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z tejto sumy za čas od 03.06. do zaplatenia. Žalobný návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal okrem istiny zaplatenia úrokov z omeškania, okresný súd zamietol.

Okresný súd vychádzal zo zistenia, že medzi účastníkmi bola uzatvorená Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 11.05.2005, v ktorej odporca vystupoval v roli spotrebiteľa, preto na tento právny vzťah okrem ustanovení §§ 497 a 710 Obchodného zákonníka aplikoval právnu úpravu Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že odporca si povinnosť vrátiť poskytnutý úver riadne a včas v celom rozsahu nesplnil, navrhovateľ sa preto voči nemu oprávnene domáhal vymoženia tejto sumy vo výške žalovanej istiny 37,11 Eur. Okrem nároku na zaplatenie istiny si navrhovateľ uplatnil voči odporcovi aj zaplatenie úroku z omeškania za podmienok ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v zmluve dohodnutej výške 20 % ročne. V čase uzavretia zmluvy, pripravenej navrhovateľom vrátane Všeobecných obchodných podmienok, či sadzobníka poplatkov ako jej súčasťou, ktorej obsah odporca nemal možnosť reálne ovplyvniť, nejestvovala z hľadiska zákonodarcom zreteľne sledovaného cieľa ochrany spotrebiteľa podľa citovanej právnej úpravy žiadna

skutočnosť opodstatňujúca dojednanie aplikácie Obchodného zákonníka na omeškania so splácaním úveru. K možnej argumentácii navrhovateľa, že právny vzťah účastníkov založený takouto zmluvou je tzv. absolútnym obchodom v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka okresný súd dodal, že v danom prípade ide o nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako zmluvného typu s osobitnou právnou úpravou v Zákone č. 258/2001 Z.z. a preto sa na právne vzťahy z nej vznikajúce ustanovenie § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného Zákonníka nevzťahuje. Pri zachovaní možnosti voľby právnej úpravy účastníkmi zmluvy takéto dojednanie by znamenalo podstatné zvýhodnenie veriteľa na úkor spotrebiteľa (vyšší úrok z omeškania podľa právnej úpravy v Obchodnom zákonníku namiesto podstatne nižšieho podľa právnej úpravy v Občianskom zákonníku) a naopak bezdôvodné zhoršenie zmluvného postavenia spotrebiteľa. Takýto výkon práva navrhovateľom súd vyhodnotil aj ako odporujúci dobrým mravom v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (eventuálne obdobne zásadám poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obchodného zákonníka - ak by mal byť právny vzťah účastníkov posudzovaný podľa tohto právneho predpisu). Aplikácia Obchodného zákonníka na tento právny vzťah však neznamená stratu charakteru spornej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, ani stratu práv ochrany spotrebiteľa pri jej uzatváraní, navrhovateľ tak nepožíva v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania právnú ochranu. Odporca bol nepochybne v omeškani s plnením svojho peňažného záväzku voči navrhovateľovi, ako aj s povinnosťou zaplata úroku z omeškania, nie však v navrhovanej výške, ale len vo výške zodpovedajúcej úroku z omeškania podľa úpravy ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Nárok navrhovateľa na zaplata úroku z omeškania, ktorý prevyšoval úrokovú sadzbu 9,25 % ročne, preto ako nedôvodný okresný súd zamietol.

O trovách konania rozhodoval podľa ust. § 142 ods. 1, 3 O.s.p., v zmysle ktorého by navrhovateľovi proti neúspešnému odporcovi patrila náhrada trov konania v plnej uplatnenej a preukázanej výške. Aplikujúc pri rozhodovaní o trovách konania vo veci, ktorá je drobným sporom ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. súd navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu trov konania znížil a obmedzil len na náhradu trov spojených s uplatnením práva na súdnu ochranu - konkrétne za zaplata súdny poplatok z podaného návrhu a z titulu trov právneho zastúpenia len za 1 úkon právnej služby a to návrh na začatie konania.

Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým bol vo zvyšnej časti žalobný návrh na zaplata úroku z omeškania zamietnutý, podal odvolanie navrhovateľ. Žiadal, aby krajský súd v tejto časti rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukazoval na ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok a považoval za nesporné, že odporcovi boli tieto známe. Prekročením nepovoleného debetu odporca porušil ustanovenia Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 11.05.2005 a ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok. Vznikol mu tak nárok na sankčnú úrokovú sadzbu pri nepovolenom debete na osobnom účte vo výške 20 % ročne. V takomto rozsahu si nárok uplatnil aj žalobným návrhom a považoval ho za oprávnený.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. (z titulu ktorého zostal nedotknutým odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bolo žalobnému návrhu vyhovie) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým bol vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa na zaplata úroku z omeškania zamietnutý, ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

Odvolací súd sa v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil/zopakoval niektoré podstatné skutočnosti/argumenty. Zároveň v tomto smere prihliadal na konkrétne námietky odvolateľa.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu (spotrebiteľský charakter záväzkového vzťahu účastníkov a z toho titulu nemožnosť aplikovania ustanovení Obchodného zákonníka na úroky z omeškania). V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka - odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmavať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek argumentáciu.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd nemal pochybnosti o existencii Všeobecných obchodných podmienok, ani o prípadnej vedomosti odporcu o ich obsahu. Vychádzal však z toho, že takéto „dojednanie“ o výške úrokov z omeškania ako bolo súčasťou Všeobecných obchodných podmienok nemožno na prejednávajúcu vec aplikovať z hľadiska spotrebiteľského práva a akcentu na ochranu spotrebiteľa. Tieto závery odvolateľ nespochybňoval. Tak ako už odvolací súd konštatoval pri preskúmaní správnosti napadnutého rozsudku vychádzal z rozsahu a dôvodov odvolania, preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.